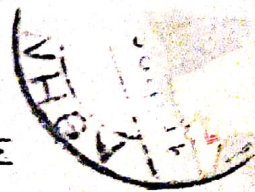
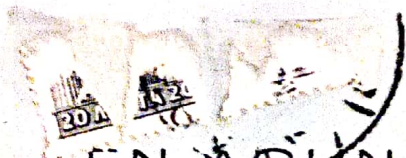

ΜΙΧΑΛΗ ΚΟΝΤΕΛΙΕΡΗ

ΤΡΑΓΙΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

ΔΡΑΜΑ ΔΙΠΡΑΚΤΟΝ

(Η ΣΚΗΝΗ ΕΝ ΒΙΒΛΩ ΤΗΣ ΝΑΞΟΥ)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1925

Ἐπὶ ἀγαθῶν μου φίλων κ. κ. Γαρυφαλίδη
Με ἀγάπην
Μικροχειρὲς Ἄρνες 14-3-1925
ΜΙΧΑΛΗ ΚΟΝΤΕΛΙΕΡΗ ἡμερῶν 19.

ΤΡΑΓΙΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

ΔΡΑΜΑ ΔΙΠΡΑΚΤΟΝ

(Ἡ ΣΚΗΝΗ ΕΝ ΒΙΒΛΩ ΤΗΣ ΝΑΞΟΥ)

60

14

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1925

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΑΣ ΜΟΥ ΝΑΞΙΟΥΣ

Ο ΠΟΝΗΣΑΣ

ΤΡΑΓΙΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

(ΔΡΑΜΑ ΔΙΠΡΑΚΤΟΝ)

Η ΣΚΗΝΗ ΕΝ ΝΑΞΩ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΚΗΣ ΚΟΙΛΑΔΟΣ

Π Ρ Α Ξ Ε Ι Σ Α'.

*Ἡ μαγικὴ ἀλιτάνα τοῦ Πύργου τῶν ΠΟΛΥΤΕΡΩΝ. Ἡ Νεκταρία μητέρα τῆς Διονυσιάδος μεσ' εἰς Βιολέτες καὶ τοὺς κόκκινους κρῖ-
νους. Κρυστάλλινοι καταράκια πέφτουν στὴν στέρνα ποῦ ζοῦν
τὰ ὠραῖα χρυσόψαρα. Παραπονεμένη ποτίζει μεσ' τὴν ὀρφάνια τὰ
ἄνθη τῆς !.....*

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

*Ἦθελα νάξερα, μὰ νάξερα!!.. Ἀπὸ τὰ φτωχικά μου τὰ λου-
λούδια ἂν θενὰ φέξῃ ἕνας ἥλιος εὐτυχίας στὴ σκοτεινὴ ὀρφάνια μου...*

*Τι κι' ἂν ποτίζω κάθε μέρα τὰ λουλούδια μου κι' ἂν τυραγνιού-
μαι μεσ' τὸ νάρκωμα τῆς μυρωδιᾶς τῶν ἀφοῦ κι' αὐτὰ ποτὲ δὲν μὲ
λυποῦνται παρὰ μοῦ πίνουν σὰν θεριὰ τὰ δάκρυά μου....*

*Τὶ νὰ τὶς κάνω τὶς βιολέτες καὶ τὰ κρῖνα ποῦ ὑψωμένα κλέ-
βουνε τῆς δύσης ὄλο τὸ ῥουμπινένιο χρῶμα χωρὶς νὰ πέρνω ἐγὼ
τὸ κοκκινάδι τους, χωρὶς νὰ νοιώθω κἂν τὴν ὠμορφιά τους... γλωμὴ
σὰν ζαφορᾶς μεσ' τὸ φαρμάκι τῆς ὀρφάνιας μου κατακυλοῦν τὰ
χρόνια μου, καὶ πίσω τους μ' ἀφίνουν τὴν Διονυσιάδα μου, τὴν
ὠμορφὴ μου κόρη!...*

*Ἡ Διονυσιάς παίξει μὲ τὰ ψαράκια τῆς Στέρνας...
ἐνῶ οἱ καλαμιῶνες σιοῦνται...*

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Ὠμορφα κύτα πῶς βουτοῦν μεσ' τὸ νερὸ τὰ ψάρια!!! Λαχτα-

ριστά, χρυσά και κόκκινα, πῶς σπαρταροῦν θαρρεῖς πῶς ἠλεκτρο-
ζουνε τοὺς βράχους μεσ' τὸ μυρογιάλι....μαγέβεται κανεῖς στὴν παι-
γνιδιάρια φύσι τοῦ νησιοῦ μας....

Δὲ θέλω νὰ πιστέψω μάνα μου, πῶς ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν πνοὴ τῶν
λουλουδιῶν μας δὲν θὰ φανῆ μέρα γιὰ μᾶς χρυσῆ, μέρα παρηγο-
ρίτρα στὴ μαύρη ἐτούτη τὴν ὀρφάνια μας..... σᾶν πόσες ὁμως ὀρ-
φανὲς εἶναι σ' αὐτὸ τὸ κόσμο !... Κι' ὁμως κρατοῦν τῆς θλίψης των
δὲν κλένε σᾶν και σένα !... Νά! Κύτα κεῖ στὸν κλαδωμένο Σολωμὸ
κάποιο πουλι πῶς ψάλλει !!!... Μήπως δὲν εἶνε και αὐτὸ ὀρφανό ;
μὰ τραγουδᾷ τὸν πόνο του, ἴσως τὴν μοναξιά του. Θέλει μανούλα
μου ἢ ζωὴ τραγούδια και ἀρμονίες, τραγούδια θέλουν και οἱ νεκροὶ
ποῦ κοιτώνται στὸν ἄδη, τραγούδια και τὰ λούλουδα, τραγούδια
κ' ἢ ὀρφάνια !...

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Ναι κόρη μου. Δὲν σοῦ πληγῶνω τὴν ψυχὴ !... Τὸ τυχερὸ
εἶναι ἀπέραντο πότε βοηθᾷ τῆς ὀρφανὲς μὰ πότε τῆς παιδεύει !
(σιγῆ). Καὶ σήμερα ποῦ σώθηκε τὸ μαῦρο κατακρίθι ; πρέπει νὰ
πᾶς τὸ ἄλεσμα κάτω στὸν Παρατρέχο, νὰ πῆς στὸ γέρο μυλωνὰ
γρήγορα νὰ τάλέση, γιὰτ' ἦρθε ἢ Παρασκευὴ ἦρθε και τὸ Σαβ-
βάτο... Κι' ἂν μείνουμε ἀζήμωτες ; ἔ τότε πιά !...πιά ἀπὸ μέσα στὸ
χωριὸ θὲ νὰ βρεθῆ πονετικιά !!

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Μὴν δολειοαπελπίζεσαι και τρέχω.....

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

*Ακοῦς ; πάρο και γρήγορα νὰ πᾶς κάτω στὸν Παρατρέχο.

**Ἀλλαγὴ σκηνοθεσίας. Στὴν ὄχθη τοῦ Παρατρέχου Νερόμυλος.
Δίμας—(γέρω μυλωνᾶς). Νεκταρία. Τὴν ὑποδέχεται ὁ
Γέρω μυλωνᾶς Δίμας.*

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

*Ὡρα καλὴ σου γέρο ἀφέντη Μυλωνᾶ....

ΔΙΜΑΣ

Καλῶς τηνε τὴ ροδοκοπελλιὰ μου και πῶς νὰ σὲ γλυκοχαρῶ
ἴσιαμ ἐδῶ ;

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Νά! ἀπὸ τὸ χωριό μου ἔρχομαι καὶ τ' ἄλυσμά μου φέρνω σου
νὰ μοῦ τὸ ψιλαλέσης. Εἶμ' ὀρφανὴ μεσ' τὸ χωριὸ δὲν γνώρισα οὔτε
κόρη. Σὲ σένα ἦρθα ἀφέντη μου καὶ μὴ μὲ στείλῃς ἀδειανή...

ΛΙΜΑΣ

Γιὰ καλοξεφορτώσουμε καὶ δὲν ἀδιάζω!... Νὰ πᾶς ἐκεῖ ποῦ
ἄλεθες τόσο καιρό!... (ἐν θυμῷ).

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Ὅχι, καλέ μου, μυλωνᾶ εἶναι μπονάτσα σήμερα καὶ οἱ μῦλοι δὲν
ἀλέθουν νὰ μείνωμε ἀζήμωτες δυὸ ἔρημες γυναῖκες;..

ΛΙΜΑΣ

Καὶ τί μὲ κόφτει καὶ μοῦ κλές; ἐζήλεψα τ' ἀξία σου καὶ τὸ
πολύ σου κέρδος.... Ἔ! ἄφηστο καὶ πάενε κόρη μου στὸ καλό σου.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Ὡρα καλή σου μυλωνᾶ.....

ΛΙΜΑΣ

Δὲν πάενες στὸν ἀνεμόμυλό σου!!!...

*Τράγιος πρωτονυκοκύρης τῆς Βίβλου
συναντᾷ στὸν δρόμο τὴν Διονυσιάδα νὰ κλέη..*

ΤΡΑΓΙΟΣ

Γεῖά σου μικρὴ καὶ νόστιμη κόρη τῆς Νεκταρίας.

ΔΙΟΝΥΣ.

Ὡρα καλή σου Τράγιε μεγάλε νυκοκύρη!...

ΤΡΑΓΙΟΣ

Γιατί θωρῶ τὰ μάτια σου καὶ εἶνε δακρυσμένα; μὴ σὲ σουρο-
μαδίσατε τώρα ὦρα μερέντι;

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Πῶς νὰ μὴν κλέω, Τράγιε, τὴ μαύρη μου ὀρφάνια; ποῦ ἔρχο-
μαι ἀνάλεστη ἀπὸ τὸν παρατρέχο γιατί ὁ γέρω μυλωνᾶς κοντὰ νὰ
μὲ σκοτώσῃ...

ΤΡΑΓΙΟΣ

Γιατί !;

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Γιατί, τὸ ἄλεσμά μου, ἦτανε καταμόναχο καὶ μαῦρο κατακρίθι, καὶ μὲ θυμὸ τὸ πέταξε στὶς ἄλλες θυλακοῦρες, τοῦ κακοβαρυφάνηκε γιὰτ' εἶχε λίγο ἀξιάϊ.

ΤΡΑΓΙΟΣ

Μόνον γι' αὐτὸ σὲ ἔδιωξε ἀπ' τὸ νερόμυλό του ;...

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Ὅχι δὰ μόνον καὶ γι' αὐτὸ μὰ μοῦπενε πῶς τάχα, τόσο καιρὸ ἀλέθαμε στάγεροσανιοῦ τὸ μῦλο....

ΤΡΑΓΙΟΣ

Μὴ φαρμακώνεσαι γι' αὐτὸ καὶ γὼ θὲ νὰ φροντίσω, αὔριο τὸ ἀπομεσήμερο μπορεῖ νὰ σοῦ τὸ φέρω.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Εὐχαριστῶ σου, Τράγιε, γιὰ τὸν καλὸ σου τρόπο. Πάω νὰ πῶ τῆς μάνας μου γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήση.

ΤΡΑΓΙΟΣ

Στάσου ἀκόμα νὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγια μου σπουδαῖα, πέστης ὁ νειὸς ὁ Τράγιος πῶς μ' ἔβρηκε στὴ στράτα καὶ θᾶρθη ἀπόψε μὰ στιγμὴ νὰ κάνουμε φεγγέρα, θέλω γιὰ σένα νὰ τοῖπῶ γυναῖκα νὰ σὲ πάρω... γιὰτὶ εἶσαι ἢ πὶὸ ὤμορφη στὴν Βίβλο καὶ στὸν κόσμο....

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Αὐτό σου τὸ κουβέντιασμα διόλου δὲν μ' ἀρέσει, κρῖμα σου γιὰ νὰ περγελᾶς ἓνα φτωχὸ κορίτσι.

ΤΡΑΓΙΟΣ

Δὲν περγελῶ ποτέ μου ἐγὼ, μόνο Διονυσιάδα, μὴ ξεχαστῆς νὰ τοῖ τὸ πῆς γιὰτὶ σοῦ λέω ἀλήθεια...

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Ἄκουσε πάλι, Τράγιε, τὴ φτωχικὴ μου γνώμη τέτοιες κουβέντες νὰ μὴν πῆς τὸν κόπο σου θὰ χάσης, ἐγὼ εἶμαι ὀρφανοκόριτσο κ' ἢ μάνα σου τὸ ξέρει, καὶ κείνη θέλει πράματα ἀμπέλια καὶ χωράφια

καὶ ξέρω τῆς ἐγὼ καλὰ τὴ μάνα σου τὴ στρίγλα.... Ἄν θέλῃς νᾶρ-
θῆς νὰ μᾶς δῆς ἔλα, χωρὶς τὴν προξενιά σου...

Ἄντιό σου εὐχαριστῶ, Τράγιε, νυκοκύρη....

ΤΡΑΓΙΟΣ

Γιάντα μοῦ καίεις τὴν καρδιά καὶ μοῦ μιλεῖς σὰν ξένη, ἐγὼ με
ἕνα καλὸ παιδί ποὺ μὲ γνωρίζει ὁ τόπος. Μῆτε κανένα πείραξα,
μῆτ' ἔχω ἀμουροῦζες, ἔσένα πρωταγάπησα καὶ σένα θε νὰ πάρω,
κι' ἂν δὲν τὸ θέλει ἡ μάνα μου καθόλου δὲν μὲ γνοιάζει.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Ὅχι ν' ἀκοῦς τοὶ μάνας σου, γιατί θὰ ταξειδέψω νὰ κάνω λίρες
καὶ φλουριά νυκοκυριὸ μεγάλο κι' ἂν εἶν' τοὶ τύχης, Τράγιε, πάλι
θε νὰ μὲ πάρῃς...

ΤΡΑΓΙΟΣ

Ἄιντε σῦρε στὸ καλὸ καὶ ἀπαντέχετέ με....

Ἀλλαγὴ σκηνογραφίας.

Ὁ Τράγιος πηγαίνει τὸ φτωχικὸ τῆς Νεκταρίας ἄλεσμα.

ΤΡΑΓΙΟΣ

Καλή σας σπέρα ἔφερα τ' ἄλεσμα ἀπὸ τὸ μύλο.

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Καλῶς στονε τὸν Τράγιο τὸν πρωτονυκοκύρη, σοῦ εὐχαριστῶ,
λεβέντη μου, γιὰ τὴν εὐγένειά σου.

ΤΡΑΓΙΟΣ

Πῶς τὰ περνᾷς ἦρθα νὰ δῶ ἀπόψε ἡ ἀφεντιά σου.

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Πῶς νὰ περνοῦμε ἡ ἄμοιρες δυὸ ὄρφανές γυναῖκες.
δὲν σοῦπε δᾶ τὰ χάλια μας ἡ Διονυσιάδα;...

ΤΡΑΓΙΟΣ

Ναὶ μοῦ τὰ εἶπενε ἔχτὲς μὲ δάκρυα ἡ καϋμένη καὶ ἐγὼ τὴν ἔλυ-
πήθηκα κ' ἔφερα τᾶλεσμά σας γιὰ νὰ καλοζυμώσετε μέσα στὴν
ἐβδομάδα.

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Δὲν ἔχω λογία νὰ σοῦ πῶ νὰ σὲ εὐχαριστήσω· κι' ἂν θέλεις τὸ
μαντήλι σου ἄφησ' μου νὰ κεντήσω...

ΤΡΑΓΙΟΣ

Τίποτε ἄλλο ἀπὸ σὲ δὲν θέλω νὰ μοῦ κάνεις μόνον μιὰ χάρη
σοῦ ζητῶ μπροστὰ στὴν κοπελλιὰ σου....

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Ναί! πές μου τὴν παιδάκι μου καὶ ἂν περνᾷ ἀπὸ μένα!...

ΤΡΑΓΙΟΣ

Θέλω δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ, κυρά μου Νεκταρία, ἀγάπησα τὴν
κόρη σου κ' ἤρθα νὰ στή γυρέψω χωρὶς νὰ μάθῃ τὸ χωριὸ καὶ οἱ
προξενειτάδες.

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Τὶ νὰ σοῦ πῶ σ' αὐτὸ ποὺ λές ἐγὼ δὲν ἔχω γνώμη, νᾶτην ἐπᾶ
ἢ κόρη μου καὶ ἄς ἀποφασίσει...

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Ἡ Διονυσιάδα σου τοῦ ἔχει ἀπαντήσῃ, ἢ κόρη σου εἶναι πεν-
τάρφανη δὲ ἔχει βιὸς καὶ προῖκες.

ΤΡΑΓΙΟΣ

Πάλι θενὰ τὰ ξαναπῆς ; κι' ἄλλη φορὰ τὰ εἶπες...

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Σοῦ τᾶπα ἢ κακόμοιρη μὲ ὄλα τὰ σωστά μου, πῶς θὲ νὰ πάω
στὴν ξενειτιὰ νὰ γίνω μιὰ δουλεύτρα νὰ φέρω λίρες καὶ φλουριὰ
καὶ τότε ἄς μὲ πάρῃς. Δὲν πάω ἐγὼ στὴν μάνα σου νὰ μὲ κακοκαρ-
δίξῃ θέλω νὰ δῶ τὴν μάνα μου νὰ ζῆ εὐτυχισμένη...

Τράγιος ἀπέρχεται ἐνῶ αἱ δύο συνομιλοῦν.

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Πολὺ τοῦ κακομίλησες τοῦ Τράγιου παιδί μου, δὲν ξέρεις πῶς
στὸν δῆμο μας εἶν' ὁ μισονησιώτης ; καὶ θενὰ ζήσης μιὰ χαρὰ ἂν
σώσει καὶ τὸν πάρῃς ;....

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Πᾶψε γι' αὐτὸ νὰ μοῦ μιᾶς καὶ νὰ μοῦ κουβεντιάζεις, ἐγὼ δὲν θέλω πεθερὲς καὶ πίκρες κάθε μέρα, παρὰ θὰ πάω στὴν ξενειτιὰ σὰν τίμα νὰ δουλέψω, καὶ σὰν γυρίσω πλούσια καὶ εἶναι τυχερό μας, ἂν εἶναι ὁ Τράγιος λεύτερος ἄς ἔλθῃ νὰ μὲ πάρῃ...

Ἐτοίμασέ μου μάνα μου δυὸ τρία ρουχαλάκια καὶ εὐλόγα με στὴ ξενειτιὰ ποῦ πάω νὰ δουλέψω.

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Νὰ πᾶς παιδί μου στὸ καλὸ καὶ ὁ θεὸς μαζί σου κ' ὄλο διαμάντια νὰ πατεῖς μπροστὰ μεσ' τὴ ζωὴ σου.,

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

*Ἐλπίζω μάνα μου γλυκειὰ γρήγορα νὰ γυρίσω καὶ νὰ μὴν κλαῖς ἀκοῦς ; *Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω.

θενὰ σοῦ γράφω ταχτικά ὅσπου νὰ καζαντίσω...

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Σῦρε, παιδί μου, στὸ καλὸ καὶ μὴ μοῦ λησμονήσης

Ἀύλαία.

ΠΡΑΞΕΙΣ Β'

Ὁ Τράγιος ἐπισκέπτεται τὴν Νεκταρίαν.

ΤΡΑΓΙΟΣ

Ὦρα καλὴ τὴν ἀφεντιά σου!

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Καλῶς το τὸ καλὸ παιδί και τ' ἄξιο παλληκάρι...

ΤΡΑΓΙΟΣ

Ὡς τόσο ἐταξείδευε ἡ Διονυσιάδα.. Ὅμως ἐγὼ θὰ καρτερῶ ὅσο και ἂν ἀργήσῃ, θὰ πάω στὸ στρατιωτικὸ και ἐλπίζω σὰν γυρίσω νὰ ξαναβρῶ στὸ σπῆτι σου τὴν ἀγαπητικιά μου..

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Μὲ τὸ καλὸ παιδάκι μου ὁ θηρὸς νὰ σὲ φιλάῃ. Πάω πὶὸ πέρα ἢ ἄμοιρη τὴ στέρνα μου ν' ἀνοίξω και τὶς φτωχιὰς βιολέτιες μου νὰ τὶς ξαναποτίσω. Ἄχ!!! Τὰ λούλουδα ποῦ πότιζα μέσα στὴν ἀλιτάνα κ' ἐχαίρουμουν ἢ ἄμοιρη στὴν σκοτεινὴ ὀρφάνια, τὰ βλέπω τώρα ἀλλοιώτικα σὰν ἵαναι πεθαμένα ὅπως ἢ μαύρη ξενειτιά ἐμάρανε και μένα. Τὸ κοκκινάδι ποῦ εἶχανε οἱ δροσεροὶ μου κρῖνοι μέσ' τὶς ὀψάτες τοῦ ἀπριλιοῦ τὶς ροδινὲς βιολέτες τώρα θωρῶ τὸ χρῶμα τους μαζί μου νὰ χλωμιάζῃ και νὰ μαδοῦν τὰ φύλλα τους στὸ φύσηγμα τοῦ μπάτη...

Ἄλλες φορὲς θυμώμανε στὸ γέρω Σολωμὸ μου νὰ γέρνουν τὰ φυλλόκλαρα μέσ' στὴ πλατεία τὴν στέρνα και κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιό του νὰ λάμπουνε τὰ ψάρια ποῦ τρώμαζε ἀπ' τὸ ναδὸ (ὕδραγωγεῖον) ὁ ἄσπρος καταράκτης.

Τώρα λουλουῦδι δροσερὸ νὰ μυριστῶ δὲν βρίσκω και ἂν τὸ

πιάσω ὁ κλῶνος του κλίνει καὶ ξεψυχᾷ σὰν πουπουλένιο γιασεμὶ
ποῦ χάνεται στ' ἀγέρι....

Ἔτσι μπροστά μου ἄπνοα τὰ δόλια κτρινίζουν ὡσὰν νὰ
τάκαψε φωτιὰ καὶ μαῦρο ἀστροπελέκι, ὡς καὶ τὸ γάργαρο νερὸ
κλαυτόνε θολωμένο, ποῦ ἄλλες φορὲς γλυκόφεγγε ἢ φεγγαρένιατ'
ᾄψι, τώρα τὴ δόλια στέρνα μου τὴν βλέπω βουρκαωμένη σὰν ποῦνε
καὶ ἡ θλίψι μου μεσ' τὴν ψυχὴ θαμένη.

Ἀλλαγὴ σκηνογραφίας

Ὁ Τράγιος ἀφυπηρετήσας χαιρετᾷ τὴν Νεκταρία.

Ἐκπλήσεται ἡ Νεκταρία

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Ἄ! ἐσὺ εἶσαι Τράγιε!

ΤΡΑΓΙΟΣ

Ναί, ἐγύρισα καὶ σοῦ φιλῶ μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι.

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Σοῦ εὐχαριστῶ παιδάκι μου ἔχε τὴν εὐλογίά μου.

ΤΡΑΓΙΟΣ

Κι' ἀπὸ τὴν ξενειτέρισα σὰν τί καλὰ μαθαίνεις;

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Σοῦ γράφει χαιρετίσματα Τράγιε νυκοκύρη.

(Τὰκ-τὰκ ἡ πόρτα)

Μὰ τώρα στάσου μιὰ στιγμή γιατί κτυποῦν τὴν πόρτα, μορεῖ μὲ
τὸ ποδαρικό νὰ εἶν' κι ὁ ταχυδρόμος...

(Εἰσέρχεται ὁ ταχυδρόμος)

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Ὦρα, καλή... ἢ

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Κοπιάσετε..... σὰν τί καλὰ μᾶς φέρνετε;

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Γράμμα σοῦ φέρνω βιαστικά ἀπ' τὴν Διονυσιάδα.

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Εὐχαριστῶ σου, φίλε μου, ἔλα νὰ σὲ κεράσω

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Σὰν τὶ νὰ γράφῃ ;.....

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Σὲ χαιρετῶ. . ἀντίο σου καὶ νὰ τὴν καλοδῆτε.....

Ἡ Νεκταρία διαβάζει τὸ γράμμα καὶ πέφτει λιπόθυμος.....

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Ἄλλοι! βοή ποῦ μούρθενε !... ,

ΤΡΑΓΙΟΣ

Τὶ εἶναι ;

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Μαῦρο χαμπάρι μούρθενε Τράγιε ἀπὸ τὴν Πόλι· ἡ κόρη μου ἀρρώστησε καὶ γράφει πῶς θενάρθη. Ἄλλοίμονό μου ἡ ἔρημη βοή στὴν συμφορὰ μου· γιὰ τὸ ἴβλεπα στὸν ὕπνο μου ὄνειρα ἀγριεμένα καὶ πάντα ἐκακόβανα ἀπ' τὰ πολλὰ σημάδια... οὔτε λουλοῦδι μοῦ μείνε οὔτε καὶ θᾶχω κόρη ! !...

Ἡ Νεκταρία ἀποσύρεται πρὸς τὰ ἔξω.

ΤΡΑΓΙΟΣ

Μὴν κακοβάνεις στὸ μυαλό πράματα, ποῦ δὲν λένε, κ' ἡ κόρη σου μὲ τὸ καλὸ καλὰ θενὰ γυρίση.

Ἄλλαγή Σκηνογραφίας.

Ἡ Διονυσιάς ἐπιστρέφουσα βαρεῖα ἀρρώστη ἐν μέσῳ θυέλλης. Τὸ νησί ἀνάστατο οἱ Νάξιοι τρέχουν στοὺς βράχους καὶ στ' ἀκρωτήρια. (Μὲ Διτανεῖες προσπαθοῦν νὰ σώσουν τὸ κινδυνεῦον καράβι).

ΤΡΑΓΙΟΣ (μονολογῶν)

Πυκνώσανε τὰ σύννεφα δὲ φαίνεται οὔτε γλᾶρος· ἀπ' τὸ βουνὸ τῆς Κορακιᾶς σφυρίζει ἓνα μπουροῦνι. Σβυστὸ ἔμεινε στὸ πέλαγος

τῆς Πάρου τὸ φανάρι, τὰ θεργιωμένα κύματα θάπνιξαν τὸ καράβι.
Ἄλλοίμονο στὴ συμφορὰ ὅπου μᾶς ἀπαντέχει! Αἱ! ποιοὶ εἶν
αὐτοί!! Δυὸ τρεῖς ψαράδες ἔρχονται κάτι θενὰ μᾶς ποῦνε!...

ΨΑΡΑΔΕΣ

Σώθηκε..ε... Σώθηκε..ε....

ΤΡΑΓΙΟΣ

Σιάσου! Νὰ τοὺς ρωτήσουμε, δὲν πρέπει νὰ τρομάζης. Γειά
σας παιδιὰ ποῦ τῶβγαλε τὸ ἄτυχο καράβι!

ΨΑΡΑΔΕΣ

Τὴν ὥρα ποῦ σηκώθηκε ὁ δυνατὸς σορῶκος κι' ὑψόνουνταν τὰ
κύματα σὰν τὰ βουνὰ μεγάλα ὁ γέρω καπετάνιος τοῦ σωστὸ θαλοσ-
σοποῦλι τοῦ τράβηξε μιὰ τιμονιὰ ἀπάνω ἀπὸ τὸ κῦμα καὶ ὁ βορηᾶς
τὸ τίναξε στὰ βότσαλα τῆς γρόττας.

ΤΡΑΓΙΟΣ

Μὴν εἶδετε ἂν σώθηκε μιὰ ἄρρωστη κοπέλλα;

ΨΑΡΑΔΕΣ

Πῶς!!! Τὴν εἶδαμε ποῦ βόγγαγε ἀπάνω σ' ἓνα βράχο· κι' ὁ
καπετάνιος ἔτοιμος ἦτανε νὰ τὴν φέρη.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Ἔρχεται αἰ...αἰ....

*Ἡ Διονυσιάς εὕρισκεται εἰς ἀφασίαν.
Τὰ ὄρατα κάλλη τῆς ἐμάραιεν ἢ φθίσις.*

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Ποῦ εἶσαι κόρη μου γλυκειὰ κόρημ ἀγαπημένη; Ἡ κόρη
μου... κερτίνησε!!... κ' ἔχασε τὴ φωνή της..... καὶ τὴ θέλω τὴν
ζωὴ ἢ ἀπορφανεμένη;....

ΤΡΑΓΙΟΣ

Στάσου! Μὴν κἀνης σὰν παιδί.....

ΝΕΚΤΑΡΙΑ

Δὲν μοῦ χρειάζεται' ἡ ζωὴ ἄς πέσω νὰ πεθάνω !....

Πίπτει νεκρὰ στὰ πόδια της.

ΤΡΑΓΙΟΣ (δακρύων)

Ἦταν γραμμένο ἀπ' τὸ θεὸ κι' ἀπὸ τὸ ριζικό σου τώρα ποῦ σὴν ἡ κόρη σου νὰ πέσης νὰ πεθάνης... Φέρετε λουλούδια κοπελλιές κι' ἄνθια ἀπ' τὰ περβόλια μιὰ δόλια μάνα ὄρφανὴ νὰ τὴν καλοστολήστε, καλὰ τὸ εἶπανε προχτὲς τὰ μαῦρα νεκροπούλια πῶς κάποιος ἀπὸ τὸ χωριὸ τὰ μαῦρα θὰ φορέση.

Τὶ ἄτυχη ποῦ εἶσυνα καὶ σὺ Διονυσιάδα, ἐσὺ ποῦ χρόνια ἔλειπες γιὰ νὰ κερδίσης πλούτη τώρα τὸ μαῦρο φέρετρο ἐσὺ νὰ συνοδέψης... Ἄλλὰ ἄς γλυτώσης μάρτε μου ἀπ' τὴν κακὴ ἀρρώστια κ' ἡ μάνα σου ἀπ' ὄλους μας πάει συγχωρεμένη!....

Νησιῶτες ἀνυπόκριτοι καὶ κόρες πλουμισμένες ἡ Νεκταρία πέθανε καὶ ἀφίνει αὐτὴν τὴν κόρη ἔρημη μέσα στὸ νησι καὶ βαρειαρωστημένη. Ντυθῆτε μαῦρα δίμητα καὶ μαῦρες μαγουλίκες καὶ στείλτε πλούσια τάματα ὄλες στὴ Βαγγελίστρα νὰ στείλῃ τὴν εἰκόνα της τὴν ἄρρωστη νὰ σώση ἀφοῦ κι' ἡ ἄγρια θάλασσα λυπήθη τὴν ὄρφανία!....

Φέρουν τὴν εἰκόνα τῆς μεγαλόχαρης, τὴν ὁποῖαν προσκυνᾷ καὶ γίνεται καλὰ. Ἡ Διονυσιάς κρατοῦσα ἄνθη στολίζει τὸ φέρετρον κλαίουσα.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ

Εὐχαριστῶ σου Παναγιὰ ποῦ εἶδα τὴν ὑγείά μου!... Καὶ σὺ μανούλα μου ὄρφανὴ κακοδυστυχισμένη δέξου αὐτὰ τὰ λουλούδια ποῦν ἀπ' τὴν ἀλιτάνα. Πῶς δὲν ξεχνῶ τὰ λόγια σου μάνα γλυκειά μου μάνα..... Θυμοῦμαι ὅπου ζήτηγες στὶς βιόλες καὶ στὰ κρῖνα, νὰ βγῆ ἓνας ἥλιος λαμπερὸς στὴν μοῖρα μας νὰ φέξῃ νὰ μὴν

πεθάνοι, ὄρφανές στῆς λησιμονιᾶς τὸ μνήμα καὶ δέβρεθῆ ἕνας χει-
 σπιανὸς δυὸ δάκρυα νὰ στάξῃ, καὶ ἤθελες πῶς ἤθελες ! μέσα στὰ
 λούλουδά σου νὰ βρῆς ζωὴ γιὰ μιὰ ζωὴ χαρὰ ποῦ νὰ μὴ σβύσῃ, γιὰ
 νὰ γελάσῃ στὰ σωστὰ ἢ μαύρη ἢ καρδιά σου, καὶ ἦρθε ἡ ἀρρώστια
 μου τὰ μάτια σου νὰ κλείσῃ.... Πέθανες καὶ δὲ σ' ἔνοιωσα στὴν ἄρ-
 ρωστη μου ἀγκάλη, γιὰ νὰ θρηνηῶ αἰώνια σ' αὐτὸ τὸ μυρογιάλι.
 Δόσε μου ἀπ' τὸν τάφο σου τὴ μητρικὴ εὐχὴ σου, ἀφοῦ ὁ θεὸς
 ἐγλύτωσε τὸ ὄρφανὸ παιδί σου.

ΤΡΑΓΙΟΣ

Δὲν τοὺς ξυπνοῦνε τοὺς νεκροὺς ἀπ' τὸ αἰώνιο μνήμα, γιὰτὶ ἂν
 εἶσαι ὄρφανὴ αὐτὸ δὲν εἶναι κριμα. Τὸ δάκρυ σου, εἶναι δάκρυ
 μου, κι' ὁ πόνος σου δικός μου...

ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ (ρίπτεμένη εἰς τὰς ἀγκάλας του).

*Ἐσύ σε πὰ καὶ ἡ μάνα μου, ἐσύ καὶ ὁ ἄγγελός μου.....

ΤΕΛΟΣ